

Czas wychodzi codziennie, wyjąwszy niedziele i dni świąteczne.

Oddzielne Nra Czasu, o ile zapas starczy, w Krakowie po 10 c., z przesyłką pocztową 12 c.

Prenumerata wynosi:

	na cały rok	na kwartał	na 1 miesiąc
W Rosji w Państwie Austriackim	24 zł.	6 zł.	2 zł. 50 c.
do Włoch, Francji, Anglii, Belgii, Szwajcarii i Turcji	32 zł.	8 zł.	3 zł.

Prenumerata przyjmuje się tylko od 1go do ostatniego dnia w miesiącu. — Listy z pieniędzmi i przesyłkami pieniężnymi na prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać franco do Administracji Czasu w Krakowie. — Listy reklamacyjne niezapłacone nie podlegają opłacie pocztowej. — Listów nieregularnych nie przyjmuje się. — Reklamacje nadsyłane Redakcyi niezwracają się, lecz bywają niszczone.

CZAS

Prenumeratę przyjmują:

W Krakowie: Administracja „CZASU“ tudzież urzędy pocztowe. Miejscową prenumeratę księgarnia S. A. Krzyżanowskiego, handel W. Kotajnego. Ogłoszenia (inseraty) przyjmują się za opłatą od miejsca wiersza drukiem drobnym (petitowym), za pierwszy raz 10, za każdy następny raz po 6 c. Nadesłane (na 3 stroniczki dziennika) od miejsca wiersza drukiem drobnym po 30 c. za każdy raz. Dołączenia do „Czasu“ (prospekta, cyrkularze, ogłoszenia itp.) przyjmują się za cenę 1 zł. od 100 egzempl. dla zamiejscowych, a 50 c. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów. Przykładając należytą uprząśnią się naprzód nadesłać przekazem pocztowym. Ogłoszenia i prenumeratę przyjmują: w Paryżu wyłączenie p. Adam, Carrefour de la Croix Rouge 2. (prenumeratę p. W. Raczko, Faubourg Poissonnière 33); w Wiedniu p. Hausenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu a. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wrocławiu). A. Oppel, Stubenbastei Nr. 2 (także w Pradze), R. Messe (także w Berlinie, Hamburgu, Moskwie i Norymberdze), G. L. Dabbe & Comp. (także w Frankfurtu a. M.) Rotier & Comp.

Kraków 7 grudnia.

Co chwila teraz poruszane są pytania co do przewidywanych przyszłych zmian w Rosji, a korespondent nasz warszawski niedalek jak wczoraj, zajmował się tą ważną i doniosłą sprawą. Czy zmiany nastąpią i kiedy nastąpią, przesądzać nie chcemy. W Rosji bowiem dzisiejszej wszystko jest możliwe, a przedewszystkiem nie jest niepodobnem, aby co się tyczy konstytucji, wszystko skończyło się na pogłoskach, a co się tyczy zmian i ulepszeń na zapowiedziach i obietnicach. Trudno zaiste wystąpić o obietnicę, wracającemu na czele zwyciężących wojsk i zrękającego się samowładztwa, ale z drugiej strony oczekiwać zawsze można w Rosji czegoś teatralnego a zatem i takiego *coup de théâtre* i dekoracyjnej konstytucji. Nietylko przecież wojna ale i wszelkie igrzyska opierają się i rozbijają o kwestję pieniężną a jak pieniądź jest nerwem wojny, tak potrzeba pieniędzy stać się może nerwem konstytucji. Nawet komedii bez pieniędzy odegrać nie można, ale z pieniędzmi nie można grać komedii, i dla tego w stosunkach finansowych i ekonomicznych Rosji, dopatrzeć się jedynie wolno konieczności i przyczyny zmian, i tylko te stosunki mogą nadać im poważniejszą cechę i doniosłość.

Już wobec pogłosek, wciąż stawiane są pytania i podnoszone obawy o kierunek w jakim zaprowadzone zostaną zmiany lub konstytucja, czy kierunek ten będzie zachowawczym czy radykalnym, czy Rosja pójdzie drogą zbawczej reformy, czy zgubnej a szalonej rewolucji; czy potrafi obrócić pierwszą, lub też pospieszonym krokiem wstąpi na drugą a w takim razie co zdoła ją zatrzymać na tej równi pochyłej? Zatrzymać ją mają na niej, zdaniem pewnych sfer rosyjskich, żywioły zachowawcze w państwie. Lecz ważnem jest pytanie czy żywioły te zgola istnieją dzisiaj w cesarstwie rosyjskiem? Ważniejszem zaś czy i jakie przedstawiają zasady? W państwie żyjącem od wieków pod jarzmem despotyzmu niwelującego wszystko i wszystkich, nurtowane od czternastu lat, przez niszczące prądy a rządzone przez rewolucyjną i antyspołeczną biurokrację, rzecz można z pewnością, że zorganizowanych żywiołów zachowawczych nie ma. Jest tam władza, która naprzemian postuluje się konserwatyzmem i radykalizmem, konserwatystami i rewolucjonistami; ale nie ma i być nie może ani stronnictwa zachowawczego, ani zasad zachowawczych, a tem samem nie ma i być nie może programu zachowawczego. I dla tego wszystko pod tym względem ogranicza się dotąd na grze wyrazów. Dopiero wobec zapowiedzianych zmian, z potrzeby, z konieczności, obrony pewnych interesów, w skutku walki i starcia się, wytworzyć się mogą zasady i programy, a wtedy jak wszędzie, tak i w Rosji konserwatyzm i rewolucja skoro przejdą z dziedziny abstrakcji i gry słów w dziedzinę rzeczywistości i faktów oprzeć się muszą na wzajemnych odwiecznych podstawach, pierwszy na ładzie społecznym i politycznym, druga na abstrakcyjach i bezwzględnej żądzy triumfalnego, a coraz dalszego pochodu. I okaże się, że jak wszędzie tak szczególnie w Rosji, ład społeczny i polityczny tylko w samorządzie i decentralizacji znaleźć mogą prawdziwą i silną podstawę, kiedy przeciwnie rewolucja społeczna i polityczna tylko w absorpcji i centralizacji szukać musi środków do dalszych zwycięstw, do dalszego zniszczenia i niwelacji. Tylko jedynostki narodowe i historyczne są zachowawcami żywiołami z tradycyi i interesu a samorządzie instytucje wiążą się z tradycją społeczną nawet w Rosji, a tak pierwszy jak drugie zdolne są jedynie stawić czoło despotyzmowi z góry i despotyzmowi z dołu, tem samem stać się podporą dobrze urządzonej i określonej władzy. Destrukcyjne zaś żywioły dążące do niwelacji przez centralizację, mogą się postuluwać władzą, lecz nigdy nie staną się władzą podporą. Jeżeli zatem dziś w całym świecie walka zasad i interesów zachowawczych z rewolucyjną i radykalizmem rozgrywa się na polu samorządu i decentralizacji, absorpcji i centralizmu, to w Rosji wyłączenie na niem toczyć, się może i pytanie co do przyszłych zmian ogranicza się do tego, czy Rosja do coraz większej dążyć będzie samorządzie i decentralizacji. Rosja z konstytucją centralizacyjną kroczyć będzie po

równi pochyłej, rewolucyjnej, Rosja opierająca swój byt na samorządzie i decentralizacji, nie jedną wydobycy z siebie mogła się dodatnią i zachowawczą, tem więcej, że tylko za pomocą samorządu i decentralizacji podnieść może swoją siłę produkcyjną, hamując jednocześnie siły niszczące i pomyślny zapewnić rozwój stosunkom ekonomicznym i finansowym, które mają być głównym powodem zmian lub też konstytucji. W Rosji zatem konserwatyzm to decentralizacja i samorząd, radykalizm i rewolucja, to centralizacja i absorpcja, które do konsumpcji doprowadzić muszą. Innego nie może być rozdziału, bo nie ma do innego ani w historii, ani w tradycji, ani w rzeczywistości żywiołów.

KORESPONDENCA „CZASU“

Lwów 6 grudnia.

Wczoraj wieczór odbyło się zgromadzenie wyborców m. Lwowa w celu wysłuchania kandydatów przez komitet sędzijszy zaproszonych. Przewodniczył p. Dąbrowski.

Dr Goldmann podał najpierw do wiadomości zgromadzenia znany nam już program przez komitet obszerniejszy przyjęty, następnie domagał się, iż komitet zaprosił do kandydowania najpierw ks. Adama Sapiechę, bawącemu obecnie za granicą.

Ten jednakże telegraficznie odpowiedział, że dziękując za zaszczyt, ze względu na zdrowie przed wstąpieniem do kraju wrócić nie może i dla tego mandat nieprzyjmuje. Później nadeszedł list obszerny od księcia Sapiechy, w którym oświadcza się stanowczo przeciw dotychczasowej polityce delegacyjnej wyrażając radość, iż jeżeli nie cały kraj, to wielka część jego, a mianowicie stolica czuje potrzebę zerwania z tą polityką, która się skończyła klęską krajową.

W skutek tego zerwania się kandydaty komitetu zaprosił do ubiegania się o mandat poseł p. Jana Dobrzańskiego, prof. Antoniego Maciejewskiego, prof. B. Radziszewskiego, rektora Uniwersytetu prof. Zygmunta Węglewskiego, Tadeusza Romanowicza i Henryka Rawkowicza. Wreszcie grono wyborców listownie wzywało komitet, aby także zaprosił bawącego we Lwowie chwilo Dąbrowskiego. — PP. Maciejewski, Radziszewski i Węglewski oświadczyli listownie, iż z powodu zajęcia swoich nie mogą ubiegać się o mandat posełki.

Stosownie do uchwały poprzedniego zgromadzenia wyborców, przewodniczący komitetu zapytał listownie p. Juliana Czerkaskiego, kiedy zamyslał złożyć mandat posełki, na co tenże odpowiedział, że gdy obecnie traktując się tak ważne sprawy w Radzie państwa, że uchylenie głosu polskiego bardzo szkodliwie mogłoby zawrócić na szali, złożył mandat dopiero po uchwaleniu przedłożonych podatków.

Na wniosek p. Zgórskiego uchwaliło zgromadzenie (bardzo wątpliwą większość) program przez komitet obszerniejszy uchwalony, p. Jolles zaś postawił przeciw listowi p. Czerkaskiego wniosek, aby zgromadzenie przeszło nad nim „z oburzeniem“ do porządku dziennego; wszakże ten właśnie wniosek wywołał prawdziwe oburzenie nawet w tem zgromadzeniu, które składało się przeważnie z przeciwników p. Czerkaskiego. Dr Rożanski, lubo również przeciwnik polityczny p. Czerkaskiego, gorąco przemówił, aby takiego wniosku nie dopuszczono, gdyż chociaż nie zgadza się z poglądami p. Czerkaskiego, przyznać musi, że jest to jeden z najlepszych charakterów i działań w najlepszej wierze. (Oklaski). W podjętym głoszeniu sygnalizacja wyznaczała wnioskodawcę do c. 15 minutowo, a gdy uległ niechęci, przewodniczący podał wniosek pod głosowanie, w którym uzyskał on jeden głos — wnioskodawcy!

Po tem zajęciu pierwszy z powołanych kandydatów p. Jan Dobrzański zabrakł głos.

Oświadczył naprzód, że tyle razy już składał wyznaczenia wery politycznej, że obecnie dość mu powadziła na swój cały żywot publiczny, który jest i był zawsze jawnym. Mimo tego oświadczenia mówił kandydat przeszło dwie godziny. Przypominał, iż pierwszy raz złożył wyznaczenie polityczne d. 21 marca 1848 r., gdy jako przewodniczący ówczesnego „komitetu bezpieczeństwa“ wygłosił program, którego treść była taką samą, jak dzisiaj uchwalonego programu. Od tego czasu upłynęło lat 30, a czy dał powód do podejrzenia, że odstąpił od tego programu, oświadczył słuchacze. W r. 1848 rzucono mowa na stanowisko, z którego można było bardzo wiele zdziałać dla kraju; nie mając wówczas przedmiotowego poglądu na stan rzeczy i Indii, nie umiał korzystać z tego stanowiska i jeżeli co sobie zarzekać to chyba, iż podjął się sprawy, której nie podjął. Odtąd nie ustawał w pracy publicznej. Oprócz czasu, w którym był oddany do wojska, a raczej zamknięty w fortecy, oddawał się ciągle i bezustannie pracy publicznej. Opatrzność — rzekł dalej — nie obdarzyła mnie geniuszem ani nadzwyczajnymi zdolnościami, ale dała mi ową wytrwałość, która nie da się niczem zrazić i wprost dąży do celu. Przy tej wytrwałości i przy miłych zdolnościach mogłam czasem być pożytecznym dla kraju. Następnie mowa przypominał, że sześć lat temu, gdy go wezwano do ubiegania się o mandat sejmowy, wyraził zdanie, iż dziennikarz nie powinien być posłem, choć zachował swobodę i stał nad stronnictwami. Lecz inne jest stanowisko posła sejmowego, a inne poła do Rady państwa. Delegacja otacza się taką tajemnicą, że dziennikarz tutaj nie może wpływać na jej postępowanie, gdyż nigdy nie jest obnażony z jej dążeń i zamiarów. Ta tajemniczość byłaby niesprawiedliwą, gdyby wobec

wszystkich była zachowana. Lecz tajemnica w delegacji istnieje tylko dla dziennikarzy polskich. Rząd zawsze jest o wszystkim zawiadomiony. Mowa długo rozwodził się nad tą tajemniczością i opowiadał różne anegdotki, mające dowodzić, że dla rządu nie ma tajemnicy w delegacji, że zawsze znajdzie się ktoś uczynny, co natychmiast doniesie o tem, co w zupełnej tajemnicy dzieje się w delegacji. Raz tylko za Bausa dochowano tajemnicy, gdyż uchwalono o drugiej w nocy wystąpić do Rady państwa. Lecz i wtedy usłuszny hofat poszedł zbliżyć Bausa donosząc mu o tem, że zaś oświadczył, iż teraz w nocy nie może zwołać Rady ministrów. Takie i tym podobne ploteczki delegacyjni opowiadał mowa przez dwie godziny, a jeśli posłatek jego mowy nacechowane był pewnem umiarkowaniem i spokojem, w dalszym ciągu wpadał mowa w swój zwykły na pozór niezgrabny, lecz w rzeczywistości zręczny sposób mówienia, pogałkając z kolei wszystkie stronnictwa — z wyjątkiem oczywiście Stańczyków — nadmieniał jakby mimochodem, dlaczego przeciw żydom występował, że mianowicie stało się to z tego powodu, ponieważ zerwał z narodem, a obecnie już się to nie stanie, gdy idzie o partyjną narodową i t. p. Śmiech wywołał jeden następny mowy, gdy dowodził, że atmosfera w Wiedniu jest bardzo denerwująca dla ducha i ciała, gdyż i jemu samemu się to wydarzyło... Mowa dalej dowodził, że ma nadzieję wywrzeć wpływ na politykę delegacyjną, gdyż przekonał się, że często wpływ jego był skutecznym. Opowiadał kilka przykładów, że mianowicie w r. 1848 był tym, który przeciwną zniesieniu pańszczyzny zalechę nakłonił do podpisania petycji o zniesienie pańszczyzny, przemawiając do jej pańszczyźni, że dalej udało mu się przekonać s. p. Gołuchowskiego o potrzebie uchwalenia statutu Rady szkolnej w sejmie, właśnie gdy ten zaprosił go do siebie choćby wyjechał jego wystąpienie w gazecie przeciwko uchwaleniu t. p.

Po przemówieniu tem interelował go p. Zgórski, co myśli w sprawach podatkowych, napadając równocześnie na p. Krzezunowicza, iż działa szkodliwie dla kraju, zlekceważając sprawę podatkową gruntowną. P. Dobrzański stanął w obronie p. Krzezunowicza. Następnie p. Jolles zapytał, czy p. Dobrzański, gdyby był wybrany do delegacji wspólnych, głosiłaby za powiększeniem budżetu wojakowego. Na to odpowiedział kandydat, że tak jest, gdyż uważa to za konieczne dla dobra monarchii i narodu polskiego.

Drugim kandydatem był p. Rawkowicz. Mowy tego kandydata nie odważył się skrócić, gdyż u najbliższych naszym czytelnikom, podając prawdziwie brudno-karaczemne wywody, jakimi kandydat rzucał się na delegację i na partyjną konserwatywną. Summa to jawiło się, że można bezkarnie podobne mowy mieć w zgromadzeniu, wyborców stolicy, a nawet otrzymywać za nie oklaski, a jeszcze smutniejszem, że człowiek, który telegremem swoim do wyborców białskich i cedeją niemiecką skompromitował się tak, że go jego własni stronnicy z redakcji wykluczyli i zaważali się, że na wieczne czasy stał się niemożliwym, mógł sięgnąć po mandat posełki ze stolicy kraju! Lecz u nas wszystko możebne. Jesli po skandalicznym procesie p. Rogosza, mógł tenże pozostać we Lwowie i wydawać pismo publiczne, które znajdowało prenumeratorów, jeśli p. Rawkowicz mógł stanąć na trybunie jako kandydat do Rady państwa, to już nie nikogo zdziwić nie może. Stawiając p. Rawkowicza jako kandydata na posła komitet wyborczy ubliżył innym, może dla formy tylko powołany kandydatem.

P. Romanowicz rzekł się bowiem także kandydatem, a w piątek ma jeszcze przemawiać p. Ludwik Wolski, obecnie w Wiedniu stale mieszkający.

Wiedeń 6 grudnia.

(H) Podczas, gdy cały świat rządowy i parlamentarny zajęty jest określeniem granic prowizoryum nieodmowego, podczas gdy delegacje zabierają się do ugodowego, jak zawsze badania polityki zagranicznej, hr. Andrzej uzyskał sprzymierzenia tak silnego, jak Sulejmana basę, który odniósł zwycięstwo pod Eleną. Jest to nieoceniona chwila korzyści dla hr. Andrasiego, którego politykę zachwiał mogły tylko wielkie sukcesy rosyjskie. Poinicjatywa delegacji krótko trwać będzie, wystarczy zapewne świeże zwycięstwo Turków. Ostatecznie atoli i ta klęska rosyjska nie zmieni sytuacji. *Fremdenblatt* w kilku polemicznych uwagach przerażał, że obrat chwilowego połączenia rzeczy. Zdaniem tego dziennika Austriacy liczyć się musi w kwestii wschodniej zarówno z Niemcami Francji i z soboksem Anglii, jak z zaciętością między Berlinem a Petersburgiem. Nie tak drastycznie, lubo w podobny sposób skreślił organ ks. Biemarskiego stanowisko mocarstw względem przyszłego pokoju rosyjsko-tureckiego, oświadcza, że związek trójczarski onwad będzie nad warunkami pokojowymi. Jakże ma znaczenie ten związek trójczarski i jakie w nim Austriacy zajmują miejsce, jest znanem, abyśmy potrzebowali bliższych komentarzy. Niemcy — nie zapytawczy się innych państw — dopozą nogami traktat paryski, tak, iż wszystkie prawie dzienniki wiedeńskie dziś jednogłośnie protestują przeciw wywodom organu ks. Biemarskiego. Najgorzej, że pisma, przeciwnie obecnej potęgę wojskową państwa Habsburgów, korzystając z tych argumentów *Nordd. Allg. Ztg.*, aby dowodzić, że Austriacy nie ma potrzeby utrzymać 800,000 żołnierzy, skoro w Berlinie z góry decydują o granicach przyszłego pokoju w sprawie wschodniej. Ci chy wspólnik w tym związku trójczarskim, t. j. Włochy, także czynną odegra rolę przy zawarciu pokoju, i to naturalnie w duchu przeciwnym interesowi Austrii. A jeżeli p. Crispi, znany z podróży swych po Europie, którego znaczenie osłabił naśladowano, tudzież p. Cairoli, przywódca skrajnego stronnictwa i jeden z mówców przy uroczystości mętnafskiej, istotnie wejdą do gabinetu nowego, pod kierownictwem p. Ricasolego utworzyć się mającego, w takim razie nawet najwięksi optymisty muszą być zmuszeni do przyznania, że Austriacy nie mają szansy na każdej sposobności, aby drażnić Austrię.

National Ztg w uwagi godnym artykule oskarża najwyższe koła dworskie w Wiedniu o tajne intrigi z Watykanem, całem pokłóceniu Niemiec z Francją i zawarcią przymierza austro-ko-francusko-rymskiego. W Prusach słowo: Watykan jest tem, czem czarna chustka dla pewnych zwierząt. Za pomocą strachu przed Watykanem można wywołać w całym państwie, jak największą opozycję przeciw Austrii. Nie z innego stanowiska *Nord. Allg. Ztg* prowadzi polemikę przeciw *Czasowi*, albowiem nie tylko narodowy, ale i kościelny opór Polaków jest wstrętnym w Berlinie.

Paryż 3 grudnia.

(h/l) Prawa utrzymuje, że co w konstytucji nie jest wyrażone zabronionem, jest pozwolonym; lewica przeciwnie twierdzi, że zabronionem wszystko co nie jest pozwolone.

Władza wykonawcza grozi dysolucją, większość Izby odmową budżetu. Dysolucja materialnie jest niemożliwa dla braku czasu przed końcem roku, bo nawet, żeby ją jutro już uchwalono, to nowa Izba mogłaby się najpóźniej zebrać dopiero 21 stycznia; absolutne odmówienie budżetu jest również nieprzeczalne, bo kraj bez podatków, bez dochodu, bez administracji, bez utrzymania szkół, opłaty długu państwowego itp. pozostał nie może. Zamachu marszałek w żadnym razie nie zamierza, ale nawet żeby o nim i myślał, to nie byłby pewnym skutku; lewica jeszcze mniej może ufać w jakiegokolwiek powodzenie oparcia się siłą, lub choćby tylko zejściu z drogi legalnej. W skrajnej lewicy powzięto myśl kongresu tj. złączenia w jedno ciało senatu i Izby niższej, dla zmodyfikowania konstytucji a zwłaszcza dla odjęcia marszałkowi prawa rozwiązywania. Ale i ten pomysł jest płonny i nie może być wykonany bezwzględnie wyciągnięty Prezydenta Rzeczypospolitej i bez uchwały senatu. Na teraz więc konstytucja musi pozostać jaką jest, a dla wyjścia z tego niełatwego zagmatwania w jakimś kierunku już od miesiąca idzie, jedna tylko przedstawia się droga, droga transakcji. Zuznieniu staje się tak ogólne, że ścierające się czynniki same to będą musiały uznać.

Dzienniki podają szczegółowy opis widzenia się prezesów obu izb z Marszałkiem; dodają tu, że ks. Adulfret-Pasquier przedstawiał potrzebę ustępstw w sposób bardzo żywy i energiczny wręcz oświadcza, że grupa konstytucjonalistów senatu przeciwna będzie ponownemu rozwiązaniu. Głębiej może, a w każdym razie bardzo korzystne wrażenie uczyniły na marszałku umiarkowane zapatrzywania i spokojne słowa p. Grévy. Przez dwa dni po tem spotkaniu się nie powzięto w pałacu Elizejskim żadnego nowego postanowienia, bo i z drugiej strony nie brakło doradców, którzy Marszałka utrzymywali w zamiarze dalszego oporu. Bonapartycy, najgorliwsi między nimi, chcieliby doprowadzić prezydenta do ostatecznych kroków, by po rozwiązaniu Izby wywołać plebiscyt (już nie zamach), któryby mogli obrócić na swoją korzyść.

Lecz na sobotniej radzie gabinetowej ministrowie oświadczyli Marszałkowi, że powołani tylko do prowadzenia bieżących spraw administracji kraju, nie uważają, żeby ich urzędowanie było natury politycznej i że przeto w danym razie, nie mogliby wiać na siebie przeprowadzenia dysolucji i nowych wyborów. Zakończyli, radząc Marszałkowi, by się skłonił położyć koniec walce między władzami i zbyt długo trwającemu przesileniu, czyniąc pierwszy krok do transakcji. Ten fakt niewątpliwie na Marszałka musiał podziałać, bo na drugi dzień t. j. wczoraj w niedzielę zaczął powołać do siebie p. Dufaure i p. Duclerc. Ten ostatni był wiceprezsem poprzedniej Izby i należał do lewego centrum; p. Dufaure stał już na czele ministerium przed kilkunastu miesiącami, był szczerzym republikaninem, ale zasad konserwatywnych. Już przedtem, ale zupełnie mylnie, donosiły dzienniki, że był powoływany do Marszałka. Oczekujemy co będzie skutkiem tego spotkania.

Kraków 7 grudnia. (Sprawozdanie z posiedzenia Rady miejskiej dnia 6 grudnia). Przewodniczący prezydent miasta Dr Zybkiewicz, radców m. obecnych 44.

Z pism odczytanych na początku posiedzenia wymieniamy jako najważniejsze zapytanie galicyjskiego Towarzystwa kredytowego we Lwowie, czy i o ile byłaby Rada skłonna do inicjatywy czynnej w celu złożeńia krajowego Towarzystwa hipotecznego miejskiego na zasadach mniej więcej przyjętych przez istniejące już takie Towarzystwo w Warszawie; pismo to przekazano sekcjom: skarbowej i prawnej.

Arcybractwo Miłosierdzia i Banku pobożnego u dało się do gminy zapytaniem, czyby nie podjęła się utrzymania tych podrzątków, któremi Towarzystwo dobroczynności na mocy zapisu sp. Dra Tomasza Kitowskiego po skończeniu 40 roku życia przedstawia się opiekować. Towarzystwo dobroczynności bowiem odnosiło się do Arcybractwa miłosierdzia jako egzekutora testamentu sp. Dra Kitowskiego, który zapisał 25,000 złr. na fundusz podrzątków, z propozycją, czyby dochód z legatu nie mógł być użyty na wychowanie i utrzymanie podrzątków dłużej nad lat 4, najdalej do lat 14; propozycję tej jednak Arcybractwo nie przyjęło, gdyż sprzeciwiały się to woli zapisodawcy. Sprawę tę przedłożono sekcji dobroczynnej.

Przydującą zawiadomił Radę, że według statutu przypada obecnie losowanie połowy członków w sekcjach, którzy mogą żądać przeniesienia do innych sekcji; jak również nowy wybór przewodniczących w tychże sekcjach. Wywaza przeto sekcje do tej czynności, nadmienając że sekcja gospodarza już to uczyniła a członk jej p. Kieszkowski, pragnie przeniesić się do sekcji skarbowej.

Sekretarz Rady p. Zawilowski przedstawił wniosek względem wydelegowania radców do podpisania dwóch dokumentów mających być intabulowanymi w księgach hipotecznych. Jeden z nich dotyczyłaby zabitego gruntu przeznaczanego na ulicę, drugi zaś sprzedaży jednej z parcel przeznaczonych pod budowę na Kleparzu. Wniosek został przyjęty.

R. m. Feintuch przedstawił następujący wniosek nagły: Z niemałym przerażeniem kraj zaszkoczonej został przed kilką tygodniami wiadomością o przedłożeniu przez rząd Radzie państwa nowej autonomicznej taryfie celnej, mającej już wejść w użycie d. 1 stycznia 1878 r., a której podstawa nietylko jest znaczne podniesienie cel w wszystkich prawie odczynach, ale obowiązek płacenia tychże w złocie. Czy wobec ciężko nas goliących podatków wszelkiego rodzaju, wobec koniecznej reformy podatkowej z systemem progresywnym, wobec niesłychanego zastój wszelkiego ruchu handlowego i przemysłowego, nałożenie tak znacznego bo przypuszczalnie przeszło 10 milionów złr. winosy mającego podatku niestającego się nie usprawiedliwi? Wprawdzie rząd opierając się na niedoborze w budżecie państwa, chce tem nowy podatek uczynić, lecz mowa mniem, iż to nie jest sprawiedliwym. Gdyby się podniesienie cel odnosiło do wyrobów fabrycznych drogich i najdroższych, jak jedwabie, aksamity, biżuteria i tym podobne artykuły zbytkowe, a w żywności do przysmaków, drogich win i likworów, możnaby to poniektąd usprawiedliwić, bo niech ten drogi płaci zagraniczne towary, który się nie chce obejść krajową, niech ten płaci wysokie cło, kto chce i może pić hispańskie wino. Lecz podniesienie cel od masła i tłuszczów ze złr. 5-25 na 8 złr., od kawy z 16 złr. na 24 złr., od herbaty z 31 złr. 50 c. na 50 złr., od ryżu z 50 cent. na 2 złr., od śledzi z 1 złr. na 2 złr., od nafty amerykańskiej z 1 złr. 50 c. z 2 do 8 złr., od nafty krajowej przy wyrobie wolnej na 6 złr. (za 100 kilogr.), które to artykuły dań już należało do niezbędnych potrzeb w życiu nawet najmniej zamożnych mieszkańców i przez naftę koniecznie z zagranicy sprowadzane być muszą, również od tym podobnych artykułów czysto konsumcyjnych, a to jeszcze ze srebra na złoto, co samo już stanowi 15% różnicy, jest nieuzasadnionem a szkodliwym w teraźniejszych smutnych stosunkach finansowych kraju, co najmniej bardzo niesprawiedliwym. W skutek tego podniesienia cel spodziewać się nawet można zmniejszenia konsumpcji a zatem może oczekiwanego większego dochodu w małej tylko części wpływać, ale co najważniejsza, że cały handel nadgraniczny, który np. w naszym mieście stanowi większą część obrotu, bardzo ucierpi i zupełnie upadł może, albowiem publiczność z sąsiedniego Królestwa Polskiego, która się u nas w potrzeby zaspokajwała zwykłą, przy podniesieniu cel korzyści więcej w tem nie znajdzie. Stawia przeto wniosek: „Rada miejska uchwala: wyśtosować petycję do obywateli Izby Rady państwa, ażeby ośią przedłożoną taryfę celną odrzuciła albo przynajmniej podniesienie cel od niezbędnych artykułów konsumcyjnych jako niezgodne z interesem ogółu nie przyjęła.“ Sprawę tę odstąpiono na wniosek r. m. Dr Słachetkowskiego Sekcji przemysłowej.

R. m. Dr Warszauner wnosi do prezydenta następującą interpelację: Przed kilką tygodniami podał *Czas* wiadomość o przedłożeniu gimnazjum p. Anny jak niemiecki, że po dwakroć już wygotowano plany i kosztorysy celem rozszerzenia budynku gimnazjalnego, lecz potem omdocno. Niemniej donosił *Czas*, że wychodził taki nieszczytny jak ukłokowane, że zatrzymują powierze w samym budynku gimnazjalnym. Ze przebiegnięciem murów smrodami nie może nie wpływać szkodliwie na uczniów kilka godzin przepędzających w szkole, każdy łatwo pojmie. Brak ubijaczy tak jest dotkliwy w gimnazjum św. Anny, że najmnowe musiano mieszkank na kilka sal wykładać, które jednak nie celkiem odpowiadają wymogom pedagogicznym. Zyczyłbym sobie przeto, aby p. Prezydent rochiął rokować z władzą, do której to należy, aby przez zime przygotowane plany i kosztorysy, i by z pierwszą wiosną można przystąpić do rozszerzenia budynku gimnazjalnego. Przy tej sposobności przypomina, że szasz po zawiązaniu się Rady miasta wybrano deputację gimnazjalną, która choć mały miała zakres działalności ustawy wyznaczony, jednak miała być w każdym razie pośrednictwem między gminą a rządem, którego obowiązkiem jest szkoły średnie utrzymywać. Wiem, że deputacja gimnazjalna po trzech latach na nowo została wybrana ale nie wiem czy deputacja gimnazjalna istnieje, czy pełni swoje obowiązki, czy składa co rok o trzy lata lub po dłuższym przebiegu czasu sprawozdanie.

Prezydent odpowiada, że deputacja gimnazjalna istnieje i że sprawę w interpelacji poruszoną jej przekaze.

R. m. Dr Bochenek wnosi następującą interpelację: Na posiedzeniu Rady d. 5 kwietnia p. Prezydent w odpowiedzi na zapytanie moje co do stanu robót przygotowawczych zaprowadzenia wodociągów na celu mających, zapowiedział iż na jednym z następnych posiedzeń da odpowiedź szczegółową. Gdy o ile mi wiadomo, odpowiedź ta dotychczas udzieloną nie została, mam zaszczyt zapytać ponownie p. Prezydenta, w jakim stanie znajdują się roboty przygotowawcze zaprowadzenia wodociągów w mieście naszym na celu mające?

Prezydent w odpowiedzi oświadcza, że w kwestyi wodociągów jest ściśle złączona kwestya finansowa, fundusz bowiem, jaki gmina posiada, nie wystarcza. Dla wyjaśnienia jednak sprawy uważa za potrzebne cofnąć się do uchwał już dawniej w tej sprawie zapadłych. Roboty przygotowawcze przed kilkun laty rozpoczęte, skończyły się u tam, że Rada m. uchwalała zaprowadzić wodociągi a szarzem, że wodociągi te mają dostarczać przedewszystkiem wodę do picia. W wykonaniu tego aktu wydelegowane były komisje. Te zajmowały się bardzo obszernie tą sprawą. Chodziło przedewszystkiem, żąd wiaść wodę i stanęło na tem, aby ją sprowadzić z Sułowskiego. Ale w komisji, samój później postanowiono, aby o tym projekcie nigdy więcej nie mówić. I bardzo naturalnie. Jakże to sprowadzić wodę z źródła, którego się nie jest panem, gdyż leży ono za granicą. Ale pominiawszy te okoliczności, może zająć wypadek, że ktoś w celu wyzyskania gminy założy fabrykę powyżej miejsca, żąd będzie użyta woda i zanieszczył-takowa. Nie więc dziwnego, że komisja odstąpiła od tego projektu. Trzeba więc było zająć się obmyśleniem sprowadzenia żąd inąd wody. Oczywiście, że to odpała projekt sprowadzenia wody

R. m. Dr Zatorski wniósł imieniem sekcji szkolnej zmianę § 3 rewersu wystawionego przez gminę względem umieszczenia szkoły sztuk pięknych, to stósownie do życzenia rządu w sposób następujący: Gmina miasta Krakowa obowiązuje się jako właściciel rzeczzonego gmachu szkolnego, utrzymywać go

Znaną jest czytelnikom naszym interpelacya X. Dra Stawieckiego w sprawie parafii kościelnej i święta mowa jaką szanowny poseł wygłosił w sejmie pruckim motywując swą interpelacyę. Podczas dyskusyi nad tym przedmiotem zabierali głos minister Friedenthal, dep. Gaeist, Wachler itd. Odpowiedź ministra była sucha i obraźliwa się w kółku żużytych już frazesów o przewadze Kościoła nad państwem. Minister oświadczył, że rząd postępuje prawnie, i że w wypadkach kościelnych służność stoi po stronie władz. Potem zabrał głos dep. Mayer-Arnswalde, protestant, który nie popierał in-

twiło Sulejmanowi ruchy zaczepne, a wobec kłęk-
nięcia pod Eleną będą Rosyjanie znów znu zeni-
do stopniowego wycofywania wojsk zamudko za-
chodowi i Północno- wschodni. Jedno z zarzą-
dzających zmierzających do tego celu już jest znanem.
Wyższy rosyjski stojący dotąd w Nikopolis, wieści-
został pod Pławny, generał rumuński Lupu, który
dotąd był na drodze z Ruchowu na Władymir,
cofając się do Nikopolis, a natomiast z pod Pławny
pewno jako część wojska pospieszy w Białyni
pomoc zagrożonym tam kulomnom rosyjskim.
Ciekawa rzecz, jaki wpływ wywrze wiadomość o

za niebezpiecznego konkurenta, wypowiedziała mu dom. W latach i wyjątkach z dziennika Grottcera, ogłoszonych przez prof. Tarnowskiego w *Przeglądzie Polskim* nie ma najmniejszej wzmianki o tej miłośnicy. Widożenie była ona bardzo ciekawą, młody artysta nie czuł nawet potrzeby wspomnieć o niej choć kilkunastu słowami. Sama p. Aren powiada, że po kilku miesiącach niewiedzenia się, ujrzała go raz ja dającego przez ulicę Wiednia w towarzyszy młodej, pięknej pani. Ze ogłoszone listy Grottcera, w których są spokryfami, dowodem wzmianki o właśnie co wy kończących 7 obrazach „Warsawy” pisane z oj-

Is, syn wyrobni^{ca}, 3 tyg.; Złata Goldwestówna, córka stręczyciela, 1 rok. Na zapalenie opoⁿⁱ móg^o wych: Toni Kohane, córka stręczyciela, 1½ roku. Na uder móg^ozowy: Lucyay Siemienski, literat, lat 67. Na zapalenie płuc: Jan Wiastrowicz, syn urzędni^{ka}, 1 mies.; Stanisława Stróżówna, córka wyrobni^{ca}, 7 mies.; Markus Hoffmann, syn krawca, 1½ roku; Jakob Malmon, syn wyrobni^{ca}, 2 lata; Jadwiga Tum-jedziejówna, córka prawni^{ka}, 2 lata; Paulina Wic-zorkówna, córka wyrobni^{ca}, 1½ roku; Magdalena Pińtówna, uboga, lat 60. Na suchoty płuc: Ryfka Abramewiczówna, córka stolarza, 2 lata; Wiktor

Kraków 7 grudnia.

za niebezpiecznego konkurenta, wypowiedziała mu dom. W latach i wyjątkach z dziennika Grottcera, ogłoszonych przez prof. Tarnowskiego w *Przeglądzie Polskim* nie ma najmniejszej wzmianki o tej miłośnicy. Widożenie była ona bardzo ciekawą, młody artysta nie czuł nawet potrzeby wspomnieć o niej choć kilkunastu słowami. Sama p. Aren powiada, że po kilku miesiącach niewiedzenia się, ujrzała go raz ja dającego przez ulicę Wiednia w towarzystwie młodej, pięknej pani. Ze ogłoszone listy Grottcera, w których są spokryfami, dowodem wzmianki o właśnie o wy kończących 7 obrazach „Warsawy” pisane z oj-

4. wczorajsza o wzięciu El...

twiło Sulejmanowi ruchy zaczepne, a wobec kłęk-
nięcia pod Eleną będą Rosyjanie znów znu zeni-
do stopniowego wycofywania wojsk zamudko za-
chodowi i Północno- wschodni. Jedno z zarzą-
dzających zmierzających do tego celu już jest znanem.
Wyższy rosyjski stojący dotąd w Nikopolis, wieści-
został pod Pławny, generał rumuński Lupu, który
dotąd był na drodze z Ruchowu na Władymir,
cofając się do Nikopolis, a natomiast z pod Pławny
pewno jako część wojska pospieszy w Białyni
pomoc zagrożonym tam kulomnom rosyjskim.
Ciekawa rzecz, jaki wpływ wywrze wiadomość o

jest czytelnikom naszym inter

Znaną jest czytelnikom naszym interpelacya X. Dra Stawieckiego w sprawie parafii kościarskiej i święta mowa jaką szanowny poseł wygłosił w sejmie pruckim motywując swą interpelacyę. Podczas dyskusyi nad tym przedmiotem zabierali głos minister Friedenthal, dep. Gaosst, Wachler itd. Odpowiedź ministra była sucha i obracała się w kółku użytych już frazesów o przewadze Kościoła nad państwem. Minister oświadczył, że rząd postępuje prawnie, i że w wypadkach kościarskich służność stoi po stronie władz. Potem zabrał głos dep. Mayer-Arnswalde, protestant, który nie popierał in-

ERSTER WIENER WEIHNACHTS-BAZAR,
Wien, Stadt, Elisabethstrasse 26.
Rogóżka z w. zieliorba. w. sz.

